

Boží zvolené místo uctívání

20. února 1965 v Jeffersonville

Postůjme chvíli a skloňme hlavy k modlitbě. Zatímco máme skloněné hlavy a doufám, že i srdce, chtěl bych se zeptat, kdo z vás si dnes večer přeje být vzpomenut na modlitbě, protože máte obzvláštní prosbu. Zvedněte prostě ruku a řekněte: „Ó Bože, daruj mi dnes večer to, po čem toužím.“ Pán vám požehnej.

Náš nebeský Otče, pokorně se skláníme před trůnem milosti, a pronikáme vírou do místa, kde se Bůh shromáždil se Svými anděly, cherubíny a nebeskými zástupy. ON řekl, že ani vrabeček nezhyne, aby o tom nebeský Otec nevěděl. Oč více je Mu známo, že zde stovky lidí sklonily hlavy a volají Tě kvůli naléhavým prosbám. Otče, pohled' dnes na ten nuzný svět, neboť jsme potřebný lid.

Prosím, ó Bože, protože jsme se tu shromáždili, abychom Ti vyjádřili svoji víru v živého Boha, který vyslýchá modlitby. Vyšli jsme ze světa těch neobřezaných srdcí a uší, abychom vedli oddělený život a dosvědčili víru v Tebe. Dnes večer jsme pozvedli ruce, abychom tím vyjádřili, že jsme v nouzi. Drahý Bože, splň naše prosby.

Otče, prosíme o to, abys nás dnes večer ve Slově navštívil. Přišli jsme sem, abychom se nechali korigovat, a dostalo se nám porozumění, jak máme v přítomnosti žít, po čem máme vyhlížet a co máme dělat, neboť na základě všech znamení, která předpověděli proroci, víme, že příchod Páně se blíží. Přibližujeme se té chvíli, kdy se Tvým dětem dostane úplného osvobození. Ó, Bože, nechť při tom všichni jsme. Nechť ani jediný nechybí. To je smysl toho, proč tu jsme, Pane. Milujeme Tě a snažíme se být pro tuto hodinu připraveni.

Mluv k nám, prosíme o to opět dnes večer, a uzdrav nemocné. Prosíme, abys uzdravil všechny nemocné a trpící, kteří jsou v budově, Pane, obzvláště ty s duchovními nouzemi. Také prosíme o to, abys zachránil každou ztracenou duši, naplnil každého věřícího Duchem svatým, a obnovil sílu a moc ve Svých věřících dětech. Daruj tyto věci, Otče. Vyprošujeme mnoho, protože jsi nám řekl, abychom prosili o plnost, o mnohé veliké věci, aby naše radost byla dokonalá. Všechny tyto věci vyprošujeme ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Můžete se posadit.

Pokládám to za velikou výsadu, že dnes večer znovu mohu stát tady na podiu této vysoké školy, a před těmito milými lidmi, shromážděnými, aby slyšeli evangelium. Prosím Boha o milosrdenství, aby mi pomohl říci vám pravdu tak, jak dalece ji znám. ON stále ještě může zavřít ústa člověku, jako zavřel tlamu lvům. Upřímně se modlím, aby zavřel má ústa, kdybych měl říci něco zvráceného nebo proti Jeho vůli; abych to nevyslovil, neboť já sám bych přece opravdu rád byl v nebi, a jinak bych tam být

nemohl. Kromě toho bych byl falešným vůdcem, někým, kdo učinil něco nesprávného. Kdybych se toho měl dopustit, potom jen proto, že jsem to nevěděl lépe. Pán nechť vám požehná.

Zítرا ráno, bude-li to vůle Páně, mám v úmyslu hovořit na téma „Manželství a rozvod“. Doufáme, že přijdete a vezmete si s sebou tužku a papír. Nebude to trvat dlouho, chtěl bych to jen vyložit. To je hlavní důvod, proč jsem se vrátil do Indiany, neboť jsem vám to slíbil. Pokusím se to zítرا ráno probrat; kdyby to nešlo, udělám to zítرا večer. Ale dá-li Pán, pokusím se na toto téma mluvit zítرا ráno. Ty názory na to se rozcházejí do dvou různých směrů. Nechť nám Bůh pomůže rozpoznat pravdu – jednoduše poznat, co je pravda, abychom mohli putovat v pravdě a ve světle.

Víte, že jsem měl starého, barevného přítele. řekl mi: „Bratře Billy, nechci mít žádné problémy, až dorazím k té řece.“ říkal: „Chtěl bych mít v ruce jízdenku. Až ten signál zazní, nechci mít těžkosti. Již dlouho prosím Pána o to, aby mi umožnil dát všechno okamžitě do pořádku, jestliže někde něco není správné; neboť to ráno, kdy ta loď vypluje na druhou stranu, bude chladné a bouřlivé.“ řekl: „Nechtěl bych tu potom mít nějaké překážky. Chci dát nyní všechno do pořádku.“ Pro tohle tu jsme, protože bychom chtěli vyklidit všechno z cesty, abychom v oné hodině mohli nasednout do člunu.

Dnes večer nebudu dlouho mluvit, neboť zítرا budeme mít dvě bohoslužby. Hned potom pojedou dál k jiným shromážděním.

Nyní bych chtěl číst z 5. Moj. 16:1-3: *Ostříhej měsíce Abib, abys slavil Fáze Pánu Bohu svému, nebo toho měsíce Abib vyvedl tě Pán Bůh tvůj z Egypta v noci. A obětovati budeš Fáze Pánu Bohu svému z bravů i skotů na místě, které by vyvolil Pán, aby tam přebývalo jméno jeho. Nebudeš v něm jísti nic kvašeného. Sedm dní jísti budeš přesnice, chléb trápení, (nebo s chvátáním vyšel jsi z země Egyptské,) abys pamatoval na den, v kterém jsi vyšel z země Egyptské, po všechny dny života svého.*

Dnes večer má mé téma název: „**Boží vyvolené místo uctívání**“. Pamatujte si, měsíc Abib je duben. Oni byli vyvedeni v dubnu. Je pozoruhodné, že jako ctitelé živého Boha se v této době střetáváme s tak mnohými lidskými názory. I když máme na věci různé názory, a vyskytují se rozličné otázky, tak přece na každou otázku, která vyvstane, musí být jen jedna správná odpověď. Kdybych se ptal: „Co je tohle?“ Potom byste řekli: „To je pult.“

„K čemu se používá?“ Někdo by namítal: „To není pult, to je stoleček.“, Nuže, je to stoleček, a přesto je to pult. Vidíte tedy, ta odpověď musí být přesná. Jestliže se na něco ptám, pak musím dostat správnou odpověď. Nemůže to být jen něco přibližného. Musí to být správná, přesná odpo-

věd'. Tak tedy také na každou otázku, která se v životě vyskytne, musí být dána příslušná odpověď.

Ve světě dnes člověk slyší tolik lidí něco říkat. Jako misionář jsem několikrát cestoval přes oceán kolem světa a přišel jsem do kontaktu s mnoha rozličnými náboženstvími, například s buddhismem, mohamedánstvím, s šiity a jainsy a jaká jiná náboženství ještě ve světě existují. Tady v našich státech a jiných zemích je tolik různých náboženských institucí a sborů, denominačních kostelů; započalo to římskokatolickou institucí. Potom vznikl řecký pravoslavný kostel, různé směry až k obdobím denominací, jichž je mezi protestanty přes devět set. Jistě, člověk může vidět ideu každé z nich, a já je nemohu obviňovat, avšak každá z nich si nárokuje, že je tím pravým kostelem, a že mají pravdu. Lidé, kteří k těmto kostelům patří, tomu mají věřit, neboť se spolehli na to, že ti učitelé každého kostela je dovedou k cíli, k věčnému místu určení. Mezi nimi jsou takové rozdíly, že z toho vzniká přes devět set otázek. Jestliže tedy je přes devět set různých otázek, také musí být na každou dána jedna správná odpověď. Rád bych dnes večer, protože jsme na cestě k nebi, a chtěli bychom se potkat s naším Pánem Ježíšem, kterého milujeme, zkoumal Písmo, abychom tu odpověď našli.

Jestliže je to biblická otázka, musí na ni být biblická odpověď. Tu nám pak nemůže dát nějaká skupina lidí, určitá společnost, nějaký vychovatel nebo denominace, ta musí přijít přímo z Písma. To je místo setkávání a uctívání Boha. Protože On je Bůh, existuje někde nějaké místo, kde se s Ním můžeme setkat. Jistě.

Tady na začátku 5. Mojžíšovy knihy zjišťujeme, že Mojžíš se ještě jednou ohlíží, opakuje ty věci, které jim říkal; jak On je mocnou rukou vyvedl ven z Egypta, a staral se o ně. Dokud nevyšli z Egypta, byli nazýváni „lidem Božím“. Potom byli nazváni „církví Boží“, neboť církev je společenství vyvolaných. Slovo církev skutečně znamená „ti vyvolaní“, ti, kteří byli vyvoláni. Oni vyšli z Egypta, aby byli církví.

Než začali stavět chrám nebo udělali něco jiného, řekl jim Bůh: „Já si zvolím místo Svého uctívání a jediné tam bude Mé jméno přebývat.“, Jediné místo, kde se Bůh s někým potká, je to, které si On sám zvolil. To místo si zvolil, a na tomto zvoleném místě uložil Své jméno. Ten druhý verš tady tohle říká. ON chtěl Své jméno uložit na místě, které pro Svůj lid vyvolil, aby Jej tam uctívali. Podívejme se nyní, kde to místo je.

Máme více než devět set různých názorů, pokud necháme stranou všechna pohanská náboženství, a vezmeme v úvahu pouze křesťanská. Pohanů je mi líto, jinak bych tam jistě nešel, abych k nim mluvil. Jenže jsou v bludu. Křesťanství je jediné pravé náboženství. Křesťanství! Neříkám to jen proto, že jsem sám křesťanem, ale protože věřím, že je to pravda. Je to jediné náboženství, které je správné.

Byl jsem u hrobky, kde se každé čtyři hodiny střídá bílý kůň; kde Mohamed, velký kněz a vůdce, který vystoupil po Kristu a údajně byl prorokem – nepochybuji o tom, co byl – kde vstane z mrtvých a zvítězí nad světem, jak to tvrdil, když umíral. Každé čtyři hodiny se tu střídají strážé, a více než tisíc let mají u hrobu připraveného koně, protože očekávají, že vstane z mrtvých, a zvítězí nad světem.

Podívejme se na Budhu. Žil před asi 2500 lety a v Japonsku jej považují za boha. Byl to filozof jako Konfucius a jiní. Jenže všichni tito zakladatelé zemřeli se svými filozofiemi, byli pohřbeni a jsou stále ještě v hrobě.

V křesťanství ale, které vzniklo skrze Ježíše Krista, je hrob prázdný. To byl jediný člověk, který kdy žil na Zemi a řekl: „JÁ mám moc dát Svůj život, a mám moc jej zase přijmout.“ A to učinil, a žije ještě dnes. My víme, že žije, protože je s námi a skrze znamení a divy na Těle se potvrzuje. ON zaslíbil, že je bude vykonávat, aby to potvrdil. Sám ohnivý sloup, který provázal děti Izraele po poušti, je dnes s námi. Dokonce byly pořízeny jeho snímky. ON vykonává znamení a divy, které zaslíbil pro tento čas. Vidíme, že každé slovo, které zaslíbil, se v těchto dnech uskutečňuje. Proto zbytek pohanského světa nepřichází v úvahu. Je to to křesťanství.

Máme tedy přes devět set otázek, kde se můžeme s Bohem setkat. říká se: „Metodisté se s Ním setkávají.“ „Baptisté se s Ním setkávají.“ „člověk se s Ním potká tu i tam nebo tamhle.“ Tady je správné se ptát. Vždyť každý musí své spasení konat s bázní a třesením. Dnes večer se pokusím najít v Písmu místo, kde se Bůh s lidmi setkává, a přijímá tam modlitby, a jím to dokázat. Jestli je tomu tak, pak je to jediné místo, kde se On s námi setká.

Vzali jsme si k tomu text z 5. Mojžíšovy. V řečtině to je Deuteronomium, což je složenina. Znamená to: druhé vydání zákona. řecké slovo Deuteronomium znamená: dva různé zákony. Přesně tohle Bůh má: dva různé zákony. Jeden je zákon smrti a druhý zákon života. Bůh má dva zákony: Následovat Jej, sloužit Mu a klanět se Mu, je život; odmítnout Jej, je smrt. Bůh má dva zákony.

Ten jeden, jak ho svět uznává, byl vydán na hoře Sinaj. Tento zákon dal Bůh Mojžíšovi a Izraeli. Tento zákon jim nemohl pomoci, jen jim ukázal, že byli hříšníci. Dokud neměli zákon, nevěděli, co byl hřích. Nemůže být vydán zákon, aniž by následoval trest. Zákon bez trestu není žádným zákonem. Proto je přestoupení zákona hřích a odplata za hřích je smrt. Proto jim nebylo žádné přestoupení započítáváno, dokud jim Bůh nedal zákon. Jestliže není zákon, který zakazuje jezdit rychleji než 50 km/hod., pak můžete jezdit rychleji. Když ale existuje zákon, který to zakazuje, potom je to zákon, a za přestoupení zákona je trest.

Zákon smrti byl dán skrze přikázání na hoře Sinaj. člověku to ukázal, že je hříšník a zemře, jestliže zákon přestoupí. V zákoně přece nebyla žádná záchrana. Byl to jen policista, který vás mohl odvést do vězení. Neměl však nic, aby vás opět vyvedl. Potom ale On dal jiný zákon. To se stalo na pahorku Golgata, kde Ježíš Kristus s hříchem zúčtoval. Tam byl ten dluh zaplacen. Ne skrze zákon, ale z milosti jste byli zachráněni, skrze milost Boha, který vás předurčil podle Svého předzvědění o vaší existenci.

Nyní vidíme tyto dva zákony. Slovo Deuteronomium hovoří o dvou zákonech. Existují dva zákony. Jeden byl zákon smrti, a druhý je zákon života.

Lidem byly dány také dvě smlouvy. O tom budeme mluvit zítra. Jedna smlouva byla uzavřena s Adamem a zahrnovala podmínky: „Když budeš činit tohle a tamto nebudeš...” Ale tento zákon byl přestoupen. Adam a Eva ho přestoupili v zahradě Eden. Potom Bůh udělal novou smlouvu, a tu uzavřel s Abrahamem; a tento zákon byl bez podmínek. „Nezáleží na tom, co jsi učinil nebo budeš činit”, On řekl: „JÁ jsem to již učinil.” To je milost; to je zákon života. To učinil Bůh s Abrahamem a jeho semenem po něm. To zahrnuje všechno Abrahamovo semeno, protože v Bibli je řečeno, že Izrael bude zachráněn jako celek. Ale to nezahrnuje všechny Židy, jak Pavel řekl: „Židem není ten, kdo jím je podle těla, ale ten, kdo jím je uvnitř.”

Jak jsme nedávno říkali, toto „vnější” se vztahuje na děti Izáka, které přicházejí skrze pohlavní vztah. Ale zákon Boží, podle něhož bude zachráněn celý Izrael z milosti, přišel skrze Krista, to královské Abrahamovo semeno. Zahrnuje to všechny, kteří jsou v Kristu. Ti jsou zachráněni. To je ta druhá Boží smlouva. Ale všechny tyto věci byly stínovým obrazem Krista.

Sledujte nyní v 5. Moj. 16 druhý verš, kde se jedná o uctívání na místě, které Pán vyvolil. ON řekl: „A modlit se budete Bohu na místě, které zvolil” – ne na místě, které vybral někdo jiný, nýbrž: „které jsem Já zvolil.” Jestliže si Bůh zvolil místo, pak se sluší prozkoumat, co o tom řekl, a kde to je. Chtěl bych je najít, neboť bych Jej chtěl opravdu uctívat. Všichni jsme dnes večer tady, abychom Jej uctívali. Sedíme tu dnes večer, přišli lidé od metodistů, baptistů, katolíků, svědků Jehovových, křesťanské vědy a ode všech ostatních; ale všichni něco hledáme. Chtěli bychom poznat pravdu. Bible říká: „Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí.” Nevíte, co máte dělat, dokud nevíte, jak se to dělá. Musíte tedy vědět, co máte dělat a jak to máte dělat.

To ukazuje, že Bůh má pro Své ctitele na určeném místě místo setkávání, a že jen na tomto místě se Bůh se Svým modlitebníkem setkává.

Kromě toho On zaslíbil, že na místě, které pro Své modlitebníky vyvolil, bude přebývat Jeho jméno. Zkoumejme nyní Písmo a zjistíme, kde toto místo je. Jestliže Bůh řekl, že Jeho jméno bude přebývat na místě, které zvolil, aby se potkával s lidmi, kteří Jej uctívají, pak jistě musí být v Bibli nalezeno, neboť tak to bylo ve všech obdobích.

Ten velký neměnný Bůh se nemůže změnit. Lidé se mění, ale pro to, co Bůh kdy řekl, můžete obětovat život, neboť je to pravda. Je to pravda. Jediné, v co můžete mít důvěru, je Bible, neboť lidská slova selhávají, ale Boží Slovo je definitivní. Já letos musím vědět více než loni, a vy také. My máme omezené poznání, proto můžeme získávat další. Avšak Bůh je nekonečný. ON je nekonečný, a protože tak je, nemůže již žádného poznání nabýt. Od počátku byl dokonalý. Proto každé Jeho rozhodnutí musí být správné.

Tak, jak Bůh jednal jednou, musí jednat vždycky, jinak by jednal poprvé špatně. Jestliže Bůh jednou přijal člověka, který k Němu přišel z důvodu záchrany, pak to musí z téhož důvodu udělat pokaždé. To souhlasí. Jestliže nějaký člověk přišel k Bohu kvůli uzdravení, a Bůh jej na určitém základě přijal, pak toho dalšího, který přijde, musí přijmout také, jinak by nejednal správně, když přijal toho prvního. Bůh vytvořil základ, na kterém se s člověkem setkává. Vytvořil základ pro to, co a jak by On činil. To se stalo skrze obětovanou krev beránka v zahradě Eden. Bůh to nikdy, v žádné době, nezměnil.

ON určil, jak lidi zachrání. My jsme se v tomto čase tady snažili lidi o tom poučovat. Zkoušeli jsme to s nimi skrze vzdělání, výchovu, denominace a vším možným způsobem, chtěli jsme je dostat dovnitř, třepali s nimi, křtili, a dělali s nimi všechno možné, co jen šlo. Chtěli jsme je přivádět skrze doporučující listy, ale přesto platí: Bůh se setkává s člověkem pod prolitou krví Beránka. Krev byla Boží cestou na počátku, a krev je Boží cestou i dnes večer. Pokání a takové věci dělat, to může být dobré, ale spása přichází jen skrze krev. Krev je jediná cesta, kterou Bůh zvolil, aby lidi zachránil, a to On nemůže změnit.

S Jobem to bylo také tak. Věděl, že byl spravedlivý, neboť obětoval oběť, kterou Bůh od něho vyžadoval. Pátřejme nyní, abychom se dozvěděli, které je to místo, kde uložil Své jméno. Musíme zjistit, kam Své jméno uložil. Jakmile zjistíme, jaké je jméno Boží, a kde je uložil, pak jsme také našli místo uctívání. Přirozeně, že všechny věci byly stínovými obrazy nadcházejících věcí.

Celý Zákon byl stínovým obrazem toho, co mělo přijít. Tak jako měsíc odráží sluneční světlo a slouží v nepřítomnosti slunce, právě tak má v době, kdy není přítomen Syn Boží, sloužit církev. V nepřítomnosti Syna září menší světlo církve, těch věřících. Oni slouží Bohu a vydávají světlo,

dokud zde není Syn. Když ale vyjde slunce, měsíc již nevidíte, neboť zašel. Jeho světla již není třeba, neboť dostává světlo jen od slunce.

Přesně tak jak je to s mužem a ženou, sluncem a měsícem, je to i s Kristem a církví. Vidíme, že ty věci byly stínem Krista. Každá oběť, slavnost a všechno ostatní ve Starém zákoně bylo Kristovým stínovým obrazem. Proto se musíme vrátit do Starého zákona, abychom to místo uctívání našli a podívali se, co to bylo, neboť tam bylo udáno.

Jestliže vidíme na zemi stín, dá se poznat, zda je to muž, žena, zvíře nebo něco jiného, neboť každá věc vrhá nějaký stín. Stín je negativ; ale negativ by nebyl bez pozitivu. Jestliže se pozitiv přiblíží negativu, potom negativ přechází do pozitivu. Stín a pozitiv se spojí a zůstává jen pozitiv. Jestliže všechny biblické věci řečené ve Starém zákoně byly stínovým obrazem nadcházejících věcí, tak Kristus je pozitiv, ve kterém pominul stín věcí budoucích.

Můžeme tedy ze stínových obrazů Starého zákona seznat, jakou volbu učinil, kde nyní spočívá Jeho jméno. Již jsem říkal, že stín na zemi je negativ. To je stínový obraz, a my, modlitebníci, z toho můžeme poznat, že stínové obrazy Starého zákona splývají s pozitivem Nového.

Všechny slavnosti a svátky, stánek úmluvy, dokonce dřevo – všechno ve stánku úmluvy bylo Kristovým stínovým obrazem. Veškeré oběti, všechny zákony – všechno bylo stínovým obrazem Krista. Zde v kapli jsme to několikrát probírali. Z toho poznáváme, že každé ustanovení víry, kostel a denominace hodně zaostaly. Oni již ani neběží. Každé ustanovení víry, každý kostel, každá denominace jsou úplně mimo. Pro ně vůbec žádné místo není.

Nikde ve Starém zákoně a v Bibli nenajdeme stínový obraz na kostelní systém, kromě vynucené jednoty při stavbě babylonské věže. To je to jediné, kde je stínovým obrazem ta jednota znázorněna. Nimrod, zlý člověk, vytáhl a donutil všechna malá království připojit se k jedinému místu, k této veliké věži. Přirozeně to bylo náboženské uctívání, ale to ve Slově Božím neplatilo. Tam, v té babylonské věži ve Starém zákoně, vidíte stínový obraz denominačního náboženství. Jistěže ono náboženství bylo náboženstvím, ale nikoli náboženstvím Slova Božího.

Bůh nerozhodl dát Svě jméno do nějaké denominace. Chtěl bych vidět takové biblické místo, pokud nějaké existuje. Víím, že se utvrzují, že On to udělal, ale neudělal to. Nemůže Svě jméno dát na mnohá místa, neboť řekl, že Jeho jméno bude přebývat jen na jednom místě. Každá z našich denominací tvrdí, že tím místem je ona. Ale to nesouhlasí. Kam ale uložil Svě jméno?

Zaprvé: Jaké je Jeho jméno? Musíme nejprve zjistit, které je to jméno Boží, než můžeme začít pátrat po místě, na kterém je uložil. Vííme, že má mnohá označení. ON je a byl nazýván Otcem; to je titul. Byl nazván Sy-

nem; to je také titul. Byl nazván Duchem svatým, což je také titul. ON byl nazván „Růží Sáronskou“; to je označení. „Lilie v údolí“ je také označení a rovněž „Jitřní Hvězda“; „Jehova-Jireh“, „Jehova-Rafa“ atd. To je sedm různých jmen spasení. Ale to všechno jsou označení. Ani jedno z nich není jméno. ON však má jméno.

Když se potkal s Mojžíšem, ještě žádné jméno neměl. Mojžíšovi řekl: „JSEM, KTERÝ JSEM“. Víme, co řekl Ježíš, když byl na zemi. V Janu 8 řekl: „JÁ jsem, který jsem.“

řekli Mu: „Ty jsi Muž, kterému ještě není ani padesát let, a viděl jsi Abrahama?“

Odpověděl: „Nežli byl Abraham, JSEM JÁ.“ (Jan 8:56-59). Ten JÁ JSEM byl v hořícím keři, ohnivý sloup, který byl ve dnech Mojžíšových v trnitém keři. Byl to ten JSEM, KTERÝ JSEM.

Vidíme dále, že Ježíš také řekl: „JÁ jsem přišel ve jménu Otce, ale vy Mne nepřijímáte.“ Tedy jméno Otce musí být **Ježíš**. To souhlasí! **Jméno Otce je Ježíš**, neboť Ježíš jim řekl: „JÁ mám jméno Svého Otce. Přišel jsem ve jménu Svého Otce, ale vy Mne nepřijímáte.“ Tedy Jeho jméno bylo **Ježíš**. Gabriel Jej nazval Ježíš; proroci Jej nazývali Ježíš. Byl to opravdu Ježíš. Již před Jeho narozením ten svatý prorok nazval Jeho jméno Emmanuel; což znamená „Bůh s námi“. Bůh je zjeven v masitém těle, aby odňal hříchy světa. Protože to měl učinit, bylo Mu dáno jméno Ježíš. Tedy to jméno je Ježíš. To jméno bylo uloženo do Muže – ne do kostela, ne do nějaké denominace nebo vyznání víry, nýbrž do člověka. ON rozhodl položit Své jméno do Ježíše Krista.

Nyní vidíme, že On je také místem Božího uctívání, kde se Jemu modlíme. Ale ještě než se narodil, již bylo Jeho jméno Ježíš. Důležité bylo, že Jeho matce anděl Gabriel sdělil, že Mu má dát jméno **Ježíš**, neboť byl Synem Božím.

Tady to nyní máme. ON jediný to je. Jen On je Boží vyvolené místo modlitby. **Místo, které Bůh vyvolil, aby se tam s lidmi setkával, nebylo v nějakém kostele ani v denominaci či vyznání víry, ale v Kristu. To je to jediné místo, kde se Bůh setkává s člověkem a kde se může Bohu klanět – v Kristu.** To je jediné místo. Nezáleží na tom, jestli jste metodisty, baptisty, katolíky, protestanty nebo co jiného ještě, existuje jen jedno místo, kde se můžete Bohu správně modlit a to je v Kristu. V řím.8:1+4 stojí: „Proto již není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu..., kteří nechodí podle masitého těla, ale podle Ducha.“ To je evangelium.

Můžeme mít rozličná ustanovení víry, můžeme se lišit v lidských teoriích. Můžete chodit do metodistického sboru – pak jste metodista. Když k baptistům, jste baptistou, jako katolík jste katolíkem, ale jestliže jste jednou ve křtění do Krista a stali jste se údem Jeho Těla, pak již nejsou

žádné rozdíly. Hradba dělící narůzno je zbořena a jste svobodní, protože jste v Kristu Ježíši. Jestliže jste v Kristu Ježíši, pak se modlíte Bohu v Duchu a v pravdě. V Božím plánu je, abyste se Jemu modlili v Kristu Ježíši.

Žádný kostel, sbor nebo denominace nemůže takový nárok vznést; ani jeden ne. Jak se můžete opovážit, dělat si takové nároky? Něco takového by byl antikristovský duch, který vás od Krista odtahuje a odvrací. To nemůžete dělat. Kristus je jediné místo, kde se Bůh setkává se Svým modlitebníkem.

Dnes se říká – lidé s tím za mnou chodí, jako například ten muž, který mi nedávno zavolal v Beaumontu v Texasu: „Pane Branhame, jestliže Vaše jméno není zapsáno v knize členů našeho sboru, pak nemůžete přijít do nebe.” Můžete si to představit? Ničemu takovému nevěřte! Oni míní, že musíte náležet k jistému sboru, jinak nemůžete do nebe. To je zvrácené! Věřit něčemu takovému je antikristovské. Já říkám následující: Jestliže věříte tomuto duchu, pak jste ztraceni. To je jistá známka toho, že jste ztraceni, neboť vás to odvádí od toho, co Bůh učinil. Bůh Své jméno nikdy nedal do nějakého sboru. ON je dal do Svého Syna Ježíše Krista, když On a Jeho Syn se stali jedno. To je pravé místo modlitby. Jiný základ není položen. Není jiná Skála. „Kdo Kristu, této skále důvěřuje, nestaví na písku.” Denominace selžou a padnou, národy pomínou, ale On zůstane navždy. **Není jiného místa, které by člověk mohl najít, aby se Bohu modlil a obdržel od Boha odpověď – žádné jiné místo než v Ježíši Kristu.** To je to jediné místo, jediné místo, které Bůh zvolil, aby jediné tam vložil Své jméno, a také jediné místo, kde se s lidmi, kteří se modlí, setkává. Jestliže věříte něčemu jinému, jste ztraceni.

Hleďte, všech sedm židovských slavností se slavilo na jednom místě. Neslavila se slavnost metodistů tady a tamhle jiná baptistů a jinde zase presbyteriánů, tam naproti katolíků nebo jinde protestantů. Všech sedm slavností se slavilo na jednom místě.

Toto je nádherný stínový obraz. Nedávno jsme přece probírali sedm církevních věků a ukázali jsme si, že Bůh nechal těch sedm věků tak, jak jsou ve Slově popsány. Každé období naplnilo část Slova. Kdykoliv vyšlo, viděli světlo, jako například ti, kteří jako první zase objevili křest na jméno Ježíše. Co udělali? Udělali z toho denominaci, a hned tam zemřeli. Potom šel Bůh dál k jiným. ON nezůstane v těch ustanoveních víry a dogmatech. S tím nemá nic společného. **Před Bohem nemůže obstát nic překrouceného. Boží Slovo je svaté a nesmíšené. Kristus je centrální bod modlitby Bohu. ON je Bůh.**

Všech sedm slavností se muselo slavit na tomto místě. Nemohou se konat na jiném místě nebo sedmi místech. Těch sedm slavností roku se

muselo slavit na jednom místě. Proto sedm období církve muselo vyjít z jednoho místa, což byl Kristus, který mluvil ve všech sedmi obdobích církve. Přesně tak to je. Těch sedm církevních období je tím symbolicky znázorněno. Ale nadělali z toho denominace.

Sledujme v této souvislosti jiný stínový obraz, totiž slavnost Fáze, která nastínila Ježíše. Z toho poznáváme oběť krve skrze smrt. Krvavá oběť byla místem, které nastínilo Krista. Může denominace krváčet? Můžete si představit krvácející kostelní systém nebo krvácející denominaci? Jistě ne. Ta krev musela téci z něčeho živého. Zde se skrze beránka stává Ježíš středem pozornosti. Beránek byl stínovým obrazem Krista. Ten Krista nastínil, neboť On byl Božím Beránkem, kterého představil Jan, a který sňal hříchy světa.

V 2. Moj. 12 jsme viděli, že se tu do zorného pole dostal Ježíš. Sledujte, tam bylo to jediné místo, kde smrt nemohla udeřit. Když se smrt chystala tu zemi bít, muselo být jedno bezpečné místo a všichni, kteří byli mimo, zemřeli. Bylo to jen jedno místo! Neznamená to, že to byl nějaký dům, nýbrž jedno místo. To bylo tam, kde byl zabit beránek. Kde byla beránkova krev, tam nemohl anděl smrti udeřit, neboť to bylo místo, kam Bůh položil Svě jméno. Již tehdy na začátku se jednalo o Beránka. Vidíte, že to bylo jediné místo, kde nemohl udeřit.

Dnes je tomu právě tak. **Existuje jen jedno místo, kde ta duchovní smrt nemůže udeřit, to je ve Slově.** Smrt nemůže Slovu uškodit, neboť je to živé Boží Slovo. Jestliže k tomu ale přidáme ustanovení víry, pak se Slovo odtáhne. Oddělí se jako olej od vody. To nemůžete smíchat. Vidíte tedy, že když je v denominaci zavedeno nějaké ustanovení víry, všichni následují ustanovení víry, a Slovo hasne. Pokračuje dále s někým jiným, potom je k tomu připojováno stále více, jak to bylo s ospravedlněním, posvěcením a křtem Ducha svatého, až to konečně dospěje do pšeničného zrna. Vidíte tu cestu, kterou Bůh šel, když během celého času stále stejným způsobem zjevoval Svě jméno, neboť On je Slovo?

Vidíte, ono nemůže zemřít. Slovo života nemůže zemřít. Vidíte, jak je to dokonalé: Andělovi smrti nebylo zakázáno bít Egypt, ty velké intelektuály; nebylo mu zakázáno bít tu jejich posvěcenou zemi, mohutné budovy, faraona a kněze té země. To tomu andělovi nebylo zakázáno. Mohl zničit každou budovu, každé místo a každého člověka, ale tam, kde byl beránek, nesměl udeřit. Smrt nemůže udeřit, kde je toto připravené Boží místo, a to je v Beránkovi.

Pozorujte, on neměl zákaz bít Izraelity, židovské kněze a nebo nějakou z jejich denominací. Všichni se museli nalézat na Bohem vyvoleném a připraveném místě, jinak je čekala smrt.

Církvi, ať jsi kdekoli – nestarám se o to, kam náležíte; jedno však musíte vědět: **Musíte být v Kristu, jinak jste mrtví. Jen v NĚm můžete**

žit. Vaše náboženská instituce může jako budova být dobrá. Nějaké společenství po lidské stránce může být správné, jestliže ale zapíráte tělo, krev a Slovo Ježíše Krista, jste mrtví v okamžiku, kdy to činíte. To je Boží vyvolené místo modlitby. Přesně tam je Jeho jméno. Byla to Jeho volba, aby tam přebývalo – ne v nějakém sboru – nýbrž v Synu Ježíši Kristu.

Pozorujte, jen v místě Jeho volby, v Jeho Beránkovi, ve jménu Beránka, je jistota.

Dejte pozor, byl to beránek – samec, on, ne ona. Ne církev (ona), nýbrž Jeho jméno; ne její jméno. ON se nechtěl s lidmi potkávat v jejím jménu, ale ve Svém jménu; v NĚm, v Beránkovi.

říká se: „Ten kostel, ta veliká, mohutná organizace, učinila toto a ono. Přestála všechny možné bouře, získala spoustu členů; početně jsme velcí; jsme mohutná organizace. Je to něco velikého.” Bůh ale nikdy neřekl něco takového, jako že by to byla „ona”, On mluvil o NĚm. ON je to místo setkávání, ten Beránek – ne kostel-organizace. Není to její jméno, nýbrž Jeho Jméno. Její jméno nikam nepoložil – v NĚm On nechal přebývat Své jméno! Proto musíme všechno, co děláme v slovu či v skutku, činit ve jménu Ježíše Krista. Jestliže se modlíme, musíme se modlit ve jménu Ježíše Krista. Jestliže za někoho prosíme, musíme prosit ve jménu Ježíše. Jestliže jdeme, tak jdeme ve jménu Ježíše. Jestliže mluvíme, mluvíme ve jménu Ježíše. Jestliže křtíme, musíme křtít ve jménu Ježíše Krista. Cokoli děláme ve slovu či v skutku, to se děje ve jménu Ježíše Krista.

Jednou, když jsme tohle probírali, mi někdo řekl: „Bratře Branhame, moje žena má mé jméno. Dříve se jmenovala takatak.” Byl to kazatel, který tu dnes možná je. Pokračoval: „Moje žena má mé jméno.” Dejme tomu prostě Jonesová, ale tak se samozřejmě nejmenuje. Potom on řekl: „Přece nemusí ráno vstávat, vzít koště a říkat: ‚Nyní zametám podlahu ve jménu Jonese. Myji nádoby ve jménu Jonese. Zašívám šaty ve jménu Jonese.’” On mínil: „Nevěřím, že se musí nějaké jméno nazývat.”

Odvětil jsem: „Já však věřím, že se to musí dělat.” To souhlasí.

Namítal: „Ale přece to nemusí říkat, vždyť všechno, co od počátku dělá, dělá ve jménu ‚Jonese’.”

řekl jsem: „Copak jsi šel po ulici, popadl ji a řekl: ‚Pojď sem, Jonesová’? Ona se nejprve skrze oddavky musela stát paní Jonesovou. Kdyby ne, pak žiješ v cizoložstvu. A jestliže jsi byl pokřtěn jiným způsobem než ve jménu Ježíše Krista, pak je to cizoložný křest, který v Bibli nenajdeš.” Proto všechno, ať v slovech či v skutcích, číňte ve jménu Ježíše. Nejprve ale musíte Jeho jméno přijmout.

Dnes večer jsou v této budově mnohé dobré ženy, milé, věrné ženy, ale jen jedna paní Branhamová. To je ta, která jde se mnou domů. To je moje žena.

Na světě je plno dobrých lidí, příjemných náboženských organizací a sborů, ale existuje jen jedna paní Ježíše Krista. Pro ni se vrátí. Ona má Jeho jméno. Tam On přijme uctívání; v ní jedině. To je pravda. Ano. Vidíme, že je to pravda.

Proto všechno, co v slovu nebo v skutku činíme, se děje ve jménu Ježíše Krista. Pod nebem není dáno jiné jméno ke spáse než jméno Ježíše Krista. Tak je to napsáno ve Sk.4: „To vám buď známo..., že není jiného jména pod nebem, ve kterém by byla záchrana.” – Jen ve jménu Ježíše Krista je všechno pojmenováno až do nejvyššího nebe. Celá rodina v nebi je pojmenována podle jména Ježíš. Tak to říká Bible. Celá rodina na Zemi se rovněž nazývá jménem Ježíše. Je to Boží zvolené jméno, a tam je dal. Tam je Jeho místo uctívání: v Ježíši Kristu.

My víme, že to tak je. Není žádného jiného místa k uctívání než v Něm. Pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, skrze které by mohli být zachráněni. Jeho jméno je spásné jméno Boží. Bůh má jména Jehova-Jireh, Jehova-Rafa. Jehova-Jireh znamená: Pán odpouští všechny tvé hříchy. Jehova-Rafa znamená: Pán uzdravuje všechny tvé nemoci. ON má mnohá označení, ale jen jedno jméno spasení, které bylo dáno lidstvu, a to jméno je Ježíš. To je Jeho jméno, které zvolil.

Kam je položil? Do Krista. Spoléhat se na všechna ostatní jména náboženských organizací, sborů, vyznání víry a na tituly, znamená smrt. Jestliže spoléháte na to, že do nebe vejdete skrze metodistický kostel, pak jste ztraceni. Jestliže svoji důvěru složíte na to, že vás do nebe přivede letniční sbor, pak jste ztraceni. Jestliže se spolehnete na baptisty, luterány, presbyteriány, katolíky nebo jiné kostely, na jejich jména, tituly, ustanovení víry, jste ztraceni, neboť se nemůžete modlit dříve, až když přijдете do místa modlitby. Amen! Jediné místo, kde se Bůh setkává s modlitebníkem, je místo, které zvolil, aby tam přebývalo Jeho jméno. Jestliže důvěřujete těm ostatním, zemřete.

Poznamenal jsem si z Písma ještě jeden stínový obraz, který se vztahuje na Ježíše. ON musel být bez chyby. O které denominaci nebo systému se tohle říci? O kterém kostele? O katolickém, protestantském, židovském nebo nějakém jiném? Můžete o nějakém systému nebo denominaci říci, že jsou bez chyby? Všechny jsou odmítnuty a zavrženy. Ale existuje jedno místo. Haleluja! Toto místo je v Ježíši Kristu. ON je bez vady. V Něm není žádná vina. V Něm nic takového nenajdete. Všichni, kteří se pokouší tvrdit, že jejich kostel je bezúhonný, jsou špinaví komolitelé Slova, samolibí, napůl mrtví v Laodicenských ustanoveních víry, ale pravdu nemají.

Dokonce Pilát, Jeho nepřítel, řekl: „Já na Něm žádnou vinu nenalézám.” Jeho vlastní nepřítel dosvědčil, že byl zcela nevinný. Jemu nemůžete vytknout žádný hřích.

ON řekl těm kněžím Svého času: „Kdo z vás Mne může obvinít z hříchu? Kdo Mi může dokázat, že jsem hříšník?“ Jmenujte mi jedinou náboženskou organizaci, která by mohla říci, že nikdy nic zvráceného neudělala. Otevřeně řečeno, sotva se mezi nimi najde taková, která nevráždila, a činila jen to, co se má. Přesto si říkají křesťané. Ne, žádné ustanovení víry nebo denominace není místem setkávání s Bohem a modlitby.

Moji přátelé, nechtěl bych vás zranit, ale já mám odpovědnost za zvěst, a tato zvěst zní: „**Vyjděte ven z tohoto zmatku!**“ Jestliže vás vyzývám k vyjití, kam bych vás měl zavést? Do Branhamovy kaple? My jsme vinni právě tak jako všichni ostatní. Je jen jedno místo, kam vás mohu zavést, kde jste bezpečni a chráněni před smrtí: V Ježíši Kristu je to Boží místo modlitby. To je to místo, na které vás dnes večer odkazují, kam Bůh uložil Své jméno, a o němž zaslíbil, že tam se potká s každým, kdo vejde, bude mít obecenství se všemi, kteří jsou v Kristu, a bude s nimi večer – ne v nějaké organizaci, ne v nějaké budově, ale v Kristu. ON je Božím stánkem úmluvy. ON je místem, do kterého Bůh sám vešel, aby v Něm bydlel. „Toto je Můj milovaný Syn, ve kterém se Mi zalíbilo, abych v Něm přebýval.“ V Něm přebýval Bůh a tam dal Své jméno, Ježíš Kristus. Tak bylo Jeho jméno uloženo do člověka, do Jeho Syna Ježíše Krista, v Němž On sám zaujal příbytek.

Starý Jeruzalém, ty staré slavnosti, starý chrám byl předobrazem tohoto stánku úmluvy. V ten den, ve kterém byla truhla smlouvy vnesena dovnitř a postavena na své místo, vystupoval kouř, a zazněl hlas Boží. Tak byl také hlas Boží slyšen, když On vešel do stánku úmluvy Ježíše Krista. To staré, přirozené bylo stínovým obrazem a stínem toho nového. Když On vešel do Krista, řekl: „Toto je Můj milovaný Syn, ve kterém se Mi zalíbilo, abych v Něm přebýval. Zvolil jsem toto místo, do kterého dávám Své jméno, kde se s lidmi budu potkávat, a kde přijmu modlitby.“ Bůh to místo zvolil. Není to kostel nebo denominace, nýbrž v Ježíši Kristu. Ano.

Jak jsem již řekl, On musel být bez chyby. To si žádná denominace nemůže dovolit říci. Jestliže to dělají, pak jsou antikristovské.

Zde máme ještě jeden stínový obraz. Podle 2. Moj. 12, pokud si to chcete poznamenat, musel být beránek čtyři dny oddělen, aby byl zkušěn, zda je jako oběť vhodný. Musel být čtyři dny pozorován, jestli se na něm neprojeví nějaká vada, nemoc nebo něco, co by nebylo v pořádku. Musel být čtyři dny oddělen.

Nyní si možná někdo myslí, že přece čtrnáctého dne byl zabit. Ale vzpomeňte si, že toho beránka měli desátého dne vzít a zabít čtrnáctý den v měsíci – tedy byl oddělen čtyři dny.

Ježíš, Beránek Boží, šel do Jeruzaléma a již ho neopustil; až když zemřel, byl pohřben a vzkříšen. ON byl těm kritikům vystaven čtyři dny a čtyři noci. Jak dokonale byl znázorněn tím beránkem! Byl oddělen čtyři dny a pozorován. V té době Pilát prohlásil: „Já na Něm žádnou vinu nenacházím.”

Jiný stínový obraz vyjadřuje, že žádná Jeho kost nemohla být zlámana. To se dokonale splnilo. Při obětování oběti nesměli zlomit žádnou kost. Když se to přesto stalo, nebyla přijata. Oni se již rozmáchli palicí, a chtěli Kristovy nohy zpřerážet. Ale všimli si, že je již mrtev, a bodli Jej kopím do boku. Tu Mu vytekla krev a voda (Jan 19:31-37).

Pozorujte ještě jinou velikou věc. Nechtěl bych to přejít, neboť i suchá oběť na Něho ukazovala. Vzpomínám si, že tehdy, jak o tom Bible informuje, měli prorockou školu. Byla to dobrá škola. Jednoho dne přišel do té školy Elizeus. Mluvili s ním a prosili jej, aby pokračoval svou cestou. říkali: „Když tu jsi, pak ty věci jsou příliš přímočaré.” Chtěli, aby zase odešel. Ale předtím mu chtěli připravit jídlo. Mnozí kněží či proroci vyšli, aby k jídlu nasbírali hrách. Tedy to udělali a sbírali to do zástěr. Na zpáteční cestě našli divoké okurky, které byly jedovaté a hodili je do hrnce. Jídlo se začalo vařit. Někdo zvolal: „Ach, v hrnci je smrt! To nemůžeme jíst!”

Elizeus řekl: „Přineste mi hrst mouky.” Potom vzal mouku, vhodil ji do hrnce a řekl: „Jezte, to jídlo je dobré.”

Kristus byl suchou obětí. Každý klas musel být připraven stejným způsobem, a každé zrno muselo být pro suchou oběť stejně rozemleto. To ukazuje, že On je uzdravovatel a zástupně odňal smrt a skrze druhý Zákon přinesl život. Haleluja! Na místo, kde je smrt, se navrácí život, jestliže tam vejde Kristus. ON je tentýž včera, dnes a až na věky. Kde byla smrt, tam vešel život, protože tam vešel Kristus, ta suchá oběť.

Jak velké ponaučení si můžeme vzít z těchto věcí, jestliže si uděláme čas a zahloubáme se do toho.

Dejte nyní pozor. Z těch stínových obrazů neselhalo ani jediné slovo. Ani jediné slovo, které něco představovalo, neselhalo. Všechno bylo dokonale předstíněno. ON je Boží zvolené místo uctívání, a do Něho bylo jméno Boží vloženo. ON je Slovo Boží; ON nese jméno Boží. ON je oboje: Slovo Boží a jméno Boží. ON byl Slovo, které se stalo masitým tělem. ON byl Slovo Boží, Beránek Boží a nesl jméno Boží. ON byl Bůh. To On byl. Vyvolené a jediné zvolené místo modlitby Bohu.

Bůh odmítá každé jiné místo kromě Ježíše Krista. Vy Jej nemůžete uctívat kdoví kde. ON řekl: „Nadarmo Mne ctí, protože učí učení lidská.” (Mar.7:7) Dnes máme ustanovení víry a dogmata. Všichni učí: „Tohle je ta cesta”, „toto je ta cesta”, přestože Ježíš řekl: „JÁ jsem ta cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otcí než skrze Mne.” Jinými slovy:

„JÁ jsem dveřmi ovčince. Všichni ostatní jsou zloději.” ON je ten jediný přístup. ON je Dveře, Cesta, Pravda, Život. ON je všechno; jediný přístup, jediné místo, jediné uctívání, jediné jméno. Všechno pomíjí v Ježíši Kristu. Celý Starý zákon je s Ním spojen, Nový Zákon je s Ním spjat. I dnešní církev je s Ním spojena skrze Jeho Slovo a přikázání. Neexistuje jiné místo nebo jiné jméno, ani někde něco jiného, o čem by Bůh kdy zaslíbil, že se tam s lidmi potká, kromě v Ježíši Kristu, Jeho zvoleném místě modlitby.

Pozorujte, Bůh zaslíbil, že se se svými modlitebníky potká jen na tomto místě, a sice na místě, které sám zvolil, ne podle naší volby nebo podle našeho mínění, nýbrž podle Svého myšlení a Své volby. Mělo to být místo, které vyvolil, aby tam dal Své jméno. Zjistili jsme, co vyvolil, aby tam položil Své jméno. Stalo se to skrze Jeho vlastní volbu.

Nalezli jsme tedy místo, do kterého Své jméno uložil, totiž do Ježíše Krista, a že jinak není jiné místo, žádné jiné jméno. Jste s tím spokojeni? Potom řekněte „Amen”. Ta věc je nyní takhle: Dozvěděli jsme se, kde je toto místo, a víme, že jako místo modlitby nebude přijato nic jiného než Kristus. Můžete činit pokání; to můžete; ale to ještě není uctívání, jen prosíte o odpuštění. Když v den Letnic viděli, že všichni mluvili v jazycích a děly se veliké divy a znamení, tak se ti organizovaní začali rouhat a říkali: „Tito lidé se opili sladkým vínem. Chovají se jako opilci.” Panna Marie byla mezi těmi sto dvaceti, kteří tam byli shromážděni. Potáceli se jako opilí a mluvili v jazycích a podivně se chovali. Proto oni říkali: „Ti jsou zpiti sladkým vínem.”

Petr ale vystoupil a řekl: „Muži a bratři! Tito lidé nejsou opilí sladkým vínem – vždyť je teprve třetí hodina dne. Tady se naplňuje, o čem mluvil Joel: „Stane se v posledních dnech, praví Bůh, že Svého Ducha vylíji na všeliké masité tělo, že vaši synové a dcery budou prorocky mluvit...; ano, dokonce na Své služebníky a služebnice vylíji ze Svého Ducha.... A ukáží divy a znamení na nebi a varovná znamení na zemi: Krev a oheň a dýmové mraky. Slunce se promění v temnotu a měsíc v krev, než přijde den Páně, veliký a nádherný. A stane se, že každý, kdo by vzýval jméno Páně, bude zachráněn.”

Když to slyšeli, projelo jim to srdcem jako bodnutí, a obrátili se k Petrovi a ostatním apoštolům s otázkou: „Co máme činit, drazí bratři?”

Tedy Petr odpověděl: „činite pokání a nechte se každý z vás pokřtít na jméno Pána Ježíše Krista na odpuštění hříchů, potom obdržíte dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí pro všechny budoucí generace.”

To jsme tedy zjistili. Nyní bychom rádi vypátrali, jak se dostaneme do Něho. Jak vejdemo do tohoto Místa uctívání? To vysvětluje 1.Kor.12: „Neboť skrze jednoho Ducha” – ne skrze církev, ne skrze ustanovení víry, ne skrze některého kazatele, ne skrze nějakého biskupa, skrze kněze –

nýbrž skrze Ducha svatého jsme všichni vekřtění do toho Těla, což je Tělo Ježíše Krista, a získali jsme podíl na každém daru, který je v Těle zastoupen. Ano. Ani přistoupením, ani odříkáváním ustanovení víry, poskakováním nebo stiskem ruky, ani skrze něco jiného, nýbrž skrze znovuzrození jsme vekřtění do Těla Ježíše Krista. Amen! Skrze jednoho Ducha svatého jsme vekřtění do Těla Ježíše Krista. Amen! Skrze Ducha svatého jsme všichni vekřtění do Těla Ježíše Krista. Co je toto Tělo?

„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo. A to Slovo se stalo masitým tělem a přebývalo mezi námi.“

Jak bychom mohli být v tomto Těle, a zapírat jediné slovo z toho, anebo to nahrazovat něčím, co ani není v Těle? Jak to můžeme činit?

Boží vyvolené místo. Sledujte to: Jestliže jste skutečně vekřtění do Něho, pak pravý důkaz toho spočívá v tom, že vy Jemu, tomu Slovu, věříte. Jak můžete být Jeho částí a zapírat Jej? Jak bych mohl zapřít, že má ruka je mojí rukou? Kdybych to dělal, pak bych nebyl duševně zdrav. Jestliže se mnou něco nesouhlasí, když popírám, že tohle je má ruka nebo tohle má noha, tak i s každým věřícím, který zapírá Boží slovo, které On zaslíbil, duchovně něco není v pořádku. S těmi takzvanými věřícími něco duchovně nesouhlasí.

Z Něho nemůžete zapřít ani jediné písmeno, neboť jste se stali částí toho. Jste Jeho částí, neboť jste do Něho byli vekřtění Duchem svatým. Skrze to jste přišli do Těla Ježíše Krista.

Jak nádherná věc! S Abrahamem se Bůh potkal na jistém místě, a Abraham se tam modlil. Tak tomu bylo během celého starozákonního času. Jeho zaslíbené slovo, je Jím samotným ve vás vyživáno. Rozuměli jste tomu? Slovo, které On zaslíbil naplnit v čase, ve kterém žijete, budou všichni lidé ve vás čist, neboť jste Boží psaný dopis. Ne to, co tvrdíte, ale to, co Bůh skrze vás činí, to bude mluvit hlasitěji než všechno, co můžete říkat. Bůh řekl: „Tato znamenají budou následovat těm, kteří věří.“ To mluví skrze vás.

ON řekl, co v tomto období bude. Věřící tohoto období musejí věřit tomu, co pro tento čas zaslíbil. Přesně tak, jak tamti museli vejít do kórábu, aby byli zachráněni, nebo jako museli vyjít z Egypta, aby byli zachráněni, tak tito musejí vejít do Krista – do zvěsti Slova, že On je tentýž včera, dnes a až na věky -, aby nyní byli zachráněni.

Jak se dostanete dovnitř? Skrze křest. Skrze vodní křest? Skrze Ducha svatého! Skrze Ducha svatého jsme všichni vekřtění do tohoto Těla.

Není nutné Jeho zaslíbené Slovo vykládat – On je vyloží skrze vás; tím, že vy činíte, co On zaslíbil činit. Církev, která Mu následuje, bude Jemu natolik podobná, že to lidé poznají. Podívejte se na Petra a Jana, když byli kvůli uzdravení toho muže u Krásné brány voláni k odpovědnosti. Ti kněží sice viděli, že ti dva muži byli neškolení a bez vzdělání,

ale poznali také, že doprovázeli Ježíše. Jak to poznali? Protože činili tytéž skutky, které On činil.

ON musel být nalezen v tom, co bylo Jeho Otce. Dnes to musí být stejné.

Myslete na to, že On je tentýž včera, dnes a až na věky. Bůh se s vámi setká v Něm, v jediném místě, které existuje, neboť tam položil Své jméno podle Své volby: do Ježíše. Ježíš je jméno Boží. Pamatujte si, **Otec, Syn a Duch svatý** jsou tituly jména **Pán Ježíš Kristus**.

V Matouši stojí: „Jděte a učte všechny národy; křtěte je na jméno Otce, Syna a Ducha svatého...”

Jak se to ještě až dodnes falešně vykládá, když říkají: „Ve jménu Otce, ve jménu Syna a ve jménu Ducha svatého.” Tak to ani není napsáno. Stojí tam: „Ve jménu (jednotné číslo) Otce, Syna a Ducha svatého.” Otec není jméno, Syn není jméno, Duch svatý není jméno – to jsou tituly! O deset dní později vystoupil Petr a řekl: „Pokání činite a nechte se každý z vás pokřtít na jméno Ježíše Krista.” Neučinil tím to, co mu Jím bylo přikázáno? Ano, udělal to, co On mu přikázal. Jméno Otce, Syna a Ducha svatého je Pán Ježíš Kristus.

V Novém zákoně byl každý pokřtěn na jméno Pána Ježíše. Ani jediná osoba v Bibli nebyla pokřtěna na tituly Otec, Syn a Duch svatý. To vzniklo až na koncilu v Nicei a stalo se to římským vyznáním víry. Bylo to ustanovení katolického kostela. V katechismu je to potvrzeno. Vzal jsem to z knihy „Fakta naší víry”, opravdu je to římskokatolické vyznání víry. To souhlasí. Přiznávají dokonce, že to není v Bibli. Tvrdí však, že mají oprávnění, příhodně tato slova pozměňovat, jestliže chtějí, stačí se odvolat na papeže. S tím nesouhlasím. Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a až na věky a „kdo by jedno slovo z Bible odebral”, jak to řekl Ježíš, „nebo kdo by jedno slovo přidal, jeho díl bude z Knihy života vzat”. Jedno slovo! Ne jedna věta nebo odstavec, ale jediné slovo! „Kdo jedno slovo odejme...”

Na počátku Bůh chránil Svůj lid Svým Slovem. Jedno nesprávně vyložené slovo zapříčinilo každou srdeční chorobu, úplně každou bolest a smrt. Eva neporušila jednu větu – ale jediné slovo. To čteme na počátku Knihy.

Když přišel Ježíš, o tom se píše uprostřed Knihy, co tam řekl? „Je psáno: ‚člověk není živ jen chlebem, nýbrž z každého slova vycházejícího z úst Božích!’” Na konci Knihy, ve Zjevení 22:18, na konci Bible, mluví Ježíš sám a říká: „JÁ osvědčuji každému, kdo slyší proroctví Knihy této: Jestliže by někdo k tomu přidal, Bůh jemu přidá rány, o nichž je v této knize psáno; a jestliže někdo od slov proroctví Knihy této odejme, vezme Bůh jeho podíl při stromu života,” protože je to falešný prorok a falešně

to lidem vyložil. Jejich krev bude vyžadována z jeho ruky, protože to učinil.

Tohoto místa uctívání se musíme pevně držet, je to Ježíš Kristus, Slovo; tentýž včera, dnes a až na věky. Amen! V pořádku. Myslete na to, neexistuje jiné místo setkávání, abychom se modlili, ani jediné, kromě místa, které Bůh vyvolil.

Jan Křtitel přišel v době přechodu od Starého k Novému zákonu. Nyní dobře naslouchejte! Naslouchejte pozorně! Jan, ten veliký orel, přiletěl jednoho dne z pouště. Rozprostřel svá velká křídla. Sněs se na břeh Jordánu. Velký orel, prorok zbudoval most mezi Starým a Novým zákonem. Podával zprávu nalevo i napravo. Ohlašoval den pokání. Když za ním přišli farizeové a saduceové, řekl: „Ať vás ani nenapadne říkat: ‚Máme otce Abrahama‘. Neboť vám říkám, že Bůh je mocen Abrahamovi zde z těchto kamenů vzbudit děti.“ Ó, on začal sázet evangelium a řekl: „Mezi vámi je ten, kterého neznáte. Ještě nevím, kdo to je, ale poznám Ho, až přijde. Nejsem dobrý ani, abych mu rozvázal řemínky bot. ON vás ale bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má vějíčku, aby důkladně vyčistil Své humno a plevy spálí ohněm neuhasitelným.”

Tento velký orel evangelia tam byl a mocně jim hrozil. Odhalil Herodesovo přestoupení, vládce onoho času, knížete, který si vzal za ženu manželku svého bratra. Dokázali byste si představit, že by tento velký orel evangelia tam působil, a tohle by mlčky přešel?

Někteří z nich mínili: „Jane, jen teď nezačni kázat o manželství a rozvodu, neboť tamhle sedí Herodes.” On šel ale rovnou k němu a řekl mu do očí: „Není správné, že ji máš za ženu!” To souhlasí. Co to bylo? Byl orel z pouště. Nebyl školen pod hrozbami a strachem z denominací, nýbrž pod silou všemohoucího Boha, aby věděl, co je správné. On znal poznávací znamení Mesiáše. Haleluja! Toto slovo znamená: čest buď Bohu. Nelekejte se. Ještě nikomu jsem neublížil. Nejsem bez sebe. Vím přesně, kde se nacházím. Ó, když na něho pomyslím, na toho velikého orla, který tam letěl a spustil se dolů. řekl: „Poznám Jej, až přijde.”

Jednoho dne tam stál a kázal. Kněží stáli naproti a říkali: „Ty si myslíš, že přijde čas, kdy denní oběť bude odstraněna, a tento velký chrám, který jsme vybudovali, vezme za své, takže všechna námaha, kterou jsme my, naše velká denominace, vynaložili, byla marná?”

Odvětil: „Nastane čas, kdy tohle všechno zmizí.”

Odporovali: „To se nemůže stát. Ty jsi falešný prorok.”

On se ale ohlédl a řekl: „Pohledte, tady je! Tady je to Bohem zvolené místo modlitby. To je Beránek, ten skutečný Beránek, který snímá hříchy světa.” On neřekl: „Zde přicházejí metodisté. Zde přicházejí baptisté nebo katolíci.” řekl: „To je Boží Beránek, který snímá hřích světa.” Jediná bezpečnostní zóna, která existuje, je v Beránku Božím. V Něm samém je

spása; ne v nějakém kostele, v nějakém vyznání víry, v nějakém lidu, v nějakém otci či matce, ve svatém člověku nebo posvátném místě. Je to jediné ve svatém Bohu, v Pánu Ježíši Kristu, kam Bůh uložil Své jméno k vykoupení, na jednoho člověka, který zaplatil tu cenu za nás hříšníky. To je jediné místo, kde je spása.

To je Skála, na které stojím. Jan Jej poznal. On řekl: „Já jsem Jej neznal, ale tam, kde jsem byl vyučen,” – ne v semináři, jako jeho otec; on nebyl vzdělaný jako kněží; nýbrž v poušti. Byl v theologickém semináři všemohoucího Boha a čekal na Boží Slovo; ne na to, co se vylíhlo z nějaké lidské skupiny, nýbrž na to, co o tom řekl Bůh. Když Jan vyhlížel a spatřil sestupovat Ducha dolů, řekl: „Já dosvědčuji, že je to On.” Ó, tady máte to místo modlitby. To je vaše místo záchrany. To je Beránek Boží, který snímá hřích světa. Žádná církev, žádné vyznání víry, nic jiného než Beránek Boží snímá hřích světa.

Vidíte, že Jan to poznal? Neřekl: „Vy farizeové a saduceové, herodiáni atd., vy stojíte správně.” řekl: „Tam je Beránek Boží. To je to místo. ON nese to jméno. Je to On. Není jiného jména pod nebem.”

Vidíte, co Ježíš řekl o Janovi. Jednoho dne k Němu Jan poslal své učedníky, aby vyslechli, co On činil. Ježíš o něm řekl: „Tento byl opravdovým světlem, které jasně zářilo”, aby jim ukázal správnou cestu, po které měli před Jeho příchodem – před Jeho prvním příchodem putovat. Dobře poslouchajte! Nepropáste to! Ježíš řekl, že Jan byl světlem. Mínil tím Malachiáše 3:1. To není chyba. Ten prorok s jasným světlem identifikoval Ježíše jako toho jediného Beránka. Všichni ostatní beránci, o kterých kněží ještě mluvili, a všechny ostatní věci byly bláznivé, neboť tady byl ten Beránek. Jan byl muž s jasným světlem. Ježíš řekl, že to byl on. V Mal. 3 stojí: „*JÁ posílám Svého posla, aby přede Mnou připravil cestu.*” (Mat. 11:10) Ten, který byl poslán připravit cestu, poznal, že On byl tím místem. „To je On. Každý omyl je vyloučen. Je to On. Vidím, že Mu následuje znamení. Víím, že je to On, neboť z nebe sestoupilo světlo a zůstalo nad Ním.” Byl přesvědčen, že je to On.

Mezitím, co se blížíme závěru, bych se tě chtěl, můj bratře, na něco zeptat. Můžeme říci: Není rovněž v Malachiáši 4 zaslíben orel, kterému má následovat světlo ohnivého sloupu, aby těm dnešním popleteným kostelům dokázal, že On je tentýž včera, dnes a až na věky? Nebylo zaslíbeno, že opět přiletí z pouště? Amen! Přesně to je pravda! Jak se to hodí a vztahuje na Luk. 17:30, podle čeho se Syn člověka – orel – zjeví, aby všechna ostatní místa modlitby jako denominace atd., prohlásil za marné.

Bůh zvolil Své místo. Jan prohlásil: „To je On.” Totéž je zaslíbeno pro tento čas. Podle poslední části Malachiáše 3 mají být srdce dětí opět přivracena k tomu, že On není mrtev, že tyto věci se nevztahují na jiné ob-

dobí, že křest na jméno Ježíše neplatí jen pro minulost, nýbrž že On je ještě dnes tentýž. Amen! Zmařit všechna ostatní místa modlitby – to je úkolem orla v posledních dnech. Má dokázat, že všechno ostatní je bláznovství, že denominace jsou pošetilé. Přesto je má, jako tehdy, odkázat na znamení, že On je tentýž včera, dnes a až na věky. Haleluja!

Ve Zjevení 4:7 máme zprávu o čtyřech bytostech, které jsme nedávno probírali. Přitom jsme zjistili, že první byl lev. To byla první bytost, která vyšla, aby se postavila výzvě onoho času. Byl to Lev z kmene Juda. Po něm vyšla další bytost. Vidíme, že to byl vůl, tažné zvíře, obětní zvíře. Ve dnech římských katedrál církev skoro vymřela, neboť byla obětována. Jako další přišel člověk – bytost s lidským obličejem. Ten člověk představoval reformátory, lidské vzdělání, teologii atd. Ale poslední bytost, která měla přijít, mohla létat. Bible říká, že to bude letící orel. Haleluja! A v proroku je psáno, že toho dne bude světlo. Ó! „V ten den bude světlo.”

Byl čas reformátorů; byl to zamračený den, který se nemohl nazvat dnem ani nocí. Ale v čas večera se to mělo změnit.

(Bratr Branham zpívá.)

V čas večera má být světlo. Jediné Boží vyvolené místo modlitby.

Co má tato zvěst vykonat? Co on bude dělat? V jeho čase, ve večerním čase má být světlo. Proč? Aby stejným znamením ohnivého sloupu, který vodil po poušti děti Izraele, zavedl domů, do pravé zaslíbené země, Svě děti. Ježíš Kristus je Boží zvolené místo modlitby. Je to jediné místo, jaké existuje. Je to jediné místo Boží ke spáse. Po Něm, po Ježíši Kristu, On již pojmenoval celou nebeskou rodinu v době, kdy ona je ještě na Zemi.

Ó církvi, lidé, hříšníci, přátelé, nedůvěřujte ničemu jinému než Ježíši Kristu. Nevkládejte důvěru v nějakého kazatele. Na nikoho nespolehejte, že by vás mohl zachránit. Nespolehejte na nějaký sbor, vyznání víry nebo denominaci. Složte svoji důvěru jediné a samotně na Ježíše Krista, neboť On je Světlem této hodiny. Skloňme hlavy.

(Bratr Branham zpívá.)

Ó bratře, sestro, jestliže jsi ještě neučinil pokání, nebyl jsi ještě pokřtěn na jméno Ježíše Krista – nechtěl bys dnes večer udělat začátek? Chcete dát Bohu příležitost, aby vás přijal do místa, kde se Jemu můžete modlit? Myslete na to, kromě Něho není jiné místo, o kterém by Bůh zaslíbil, že by se tam s vámi potkal, a vyšel vstříc vaší modlitbě.

říkáš: „Bratře Branhame, modlím se zrovna tak upřímně jako každý jiný.” To dělal i Kain. I obět přinesl jako Ábel, ale nebyla to správná obět. Můžete chodit do sboru, dávat desátky, plnit své křesťanské povinnosti jak se sluší, a být upřímný jako i každý jiný muž či žena. Já v tomto městě žiji již přes třicet let a hlásám tutéž zvěst. Stárnu. Již moc dlouho

zřejmě mezi vámi nebudu. Ale myslíte na to, že můj hlas je natočen, a ve dni soudu bude promlouvat proti vám.

Je jen jedno místo, do kterého Bůh Svě jméno vložil, a to není žádný sbor, ale Ježíš. Je jen jedno místo modlitby, jen jedno místo, kde budete přijati, a to je v tom milovaném, v Ježíši Kristu. Pod nebem není lidem dáno jiné jméno, v kterém by byli zachráněni – žádný sbor, žádné vyznání víry, nic jiného než Ježíš Kristus. To má být zvěst této hodiny, aby srdce dětí byla zavedena k víře otců; k víře, která byla jednou provždy předána svatým. Nechcete Jej dnes večer přijmout?

Zatímco máme hlavy skloněné, necht' pozvednou ruce ti, které máme zahrnout do modlitby. Nemůžeme dát oltářní zvolání, neboť je vás hodně.

Bůh vám požehnej. Zde po mé levici vás je – odhaduji – asi tři sta. Zvedli byste vy po mé pravici ruku a řekli: „Chtěl bych, abych byl vzpomenuť.“ Mám za to, že je vás asi sto padesát nebo dvě stě. (Bratr Branham kázal na vysoké škole, kde stál v chodbě, vpravo byla posluchárna a vlevo tělocvična. Tam kázal i druhý den o manželství a rozvodu.) Od kaple to nemáme daleko k bazénu jednoho milého pastora, bratra Ormana Neville a jeho spolupracovníků. Jsou to tito muži zde. Na ně se můžete obrátit. Každý den, každou noc, v každou hodinu se mohou lidé, kteří učinili pokání, nechat pokřtít, jestliže by chtěli. Je to vždy připraveno. Jestliže tomu přikázání následujete, pak jste skrze Boží zaslíbení ujistěni, že obdržíte křest Ducha svatého, jste-li upřímní ve svém srdci.

Je jen jediné místo modlitby. To není v kapli, je to v Kristu. Jak se do Něho dostaneme? Skrze jednoho Ducha jsme všichni vekřtěni do jednoho Těla. Modleme se.

Drahý Bože, když oni zvedli ruce, ukázali tím, co je v jejich srdcích. Stalo se to z přesvědčení a z jistotou, protože potřebují Tvoji pomoc. Já prosím za každého z nich, Otče. Budu nyní citovat Tvé slovo. TY jsi řekl: „*Kdo Mé slovo slyší a věří tomu, který Mne poslal, má život věčný a na soud nepřijde, nýbrž přešel ze smrti do života.*”

Otče, nebyl jsem v tomto městě jen pár týdnů, a když jsem se vrátil, ptal jsem na toho a onoho, slyšel jsem, že tu již nejsou.

„Co se stalo?”

„Odešli od nás.”

Drahý Bože, jeden po druhém budou voláni, jeden za druhým musí přijmout tu výzvu, a projít údolím stínu smrti. čeká to na každého z nás smrtelníků. Dnes večer jsi nám nabídl, že nás vezmeš, jestliže v Něj věříme, a necháme se pokřtít v Jeho jménu, do tohoto Těla, Těla Kristova, – ne do nějakého sboru, nýbrž do Kristova Těla. Toto Tělo bylo již souzeno. Ono se nebude muset objevit na soudu. Bůh Svůj hněv již nad tímto Tělem vylil, a toto Tělo je svobodné od hříchu. Protože jsme v Něm,

jsme svobodni od hříchu skrze obět smíření. Proto On za nás zemřel. V tom máme mezi sebou obecenství a krev Ježíše Krista, Syna Božího, nás zachovává přede vším hříchem a znečištěním.

Bože a Otče, prosím o to, abys každého z nich přijal do Svého království. Dej to, ó Bože. Necht' ani jediný z nich není ztracen – žádný hoch, žádné děvče, žádný muž, žádná žena. Pane, dnes večer tu sedí někteří z mých vlastních příbuzných, kteří ještě nejsou pod krví. Jak dobře si ještě vzpomínám na slova mého otce. Proto prosím, drahý Bože, aby žádný z nich nebyl ztracen. Dej to, Pane. Věřím Ti nyní vším, čím mohu věřit.

Působ dnes večer při mých bratrech a sestrách, při mých přátelích na tomto místě a všude, kde naslouchají telefonnímu přenosu. Od Východního až k Západnímu pobřeží se připojily různé státy. Prosím, drahý Bože, za všechny, kteří během této výzvy v poušti v Tucsonu, v Kalifornii, v Nevadě a Idahu, na Východě a v Texasu, v malých sborech, u čerpacích stanic, a ve svých domovech sedí a naslouchají. Ó Bože, necht' v této hodině k Tobě přijde každý ztracený muž nebo žena, mládenec či dívka. Dej to právě nyní. My prosíme ve jménu Ježíše, aby toto místo bezpečí našli, dokud je ještě čas, neboť vidíme rukopis na zdi. Země se stává neklidnou. čas osvobození je blízko. část našeho národa se potopí. Druhá část se bude zmítat při zemětřesení a rozlomí se, jak to Ježíš oznámil. Necht' pro ně není pozdě, necht' to nyní přijmou. Nyní Ti je předáváme jako odměnu vítězství tohoto shromáždění a evangelia. V Ježíšově jménu. Amen.

Věříte Mu? Bůh vám žehnej. Kolik vás věří, že je to pravda? Zvedněte ruce vy po mé levici. Kolik vás tomu věří po mé pravici? Zvedněte ruce. Bůh vám požehnej. Pokud vidím, jsou to všichni. To je pravda, přátelé. Bůh ví, že je to pravda.

Jestliže jste v Něm, máte přístup ke všemu, za co On zemřel. Zač zemřel? „ON byl zraněn pro naše přestoupení a ubit z důvodu našeho zadlužení. Trest byl položen na Něho k našemu pokoji a Jeho ranami je nám způsobeno lékařství.“ Věříte tomu? Věříte, že jste Jeho smírcí obětí uzdravení?

Jsou mezi námi nemocní? Necht' zvednou ruce; nezáleží na tom, jestli sedíte vpravo nebo vlevo. Těch nemocných je mnoho. Modlitební řadu nemohu volat. Vidíte, že nemohou přijít na podio. Prostě to nejde. Na těch ostatních místech, v Božích domech atd., také v naší kapli, máme modlitební hodiny za nemocné. Nyní vás o něco požádám. Kolik je tu věřících? Zvedněte ruce. V pořádku. Nyní budu citovat Slovo, které je Kristus. Poslední Ježíšovo přikázání církvi bylo, jít do celého světa. ON řekl následující: „Těm, kteří uvěří, budou následovat tato znamení a divy. Na nemocné budou ruce klást a budou uzdraveni.“ Kolik vás ví, že

je to tak v Mar. 16 opravdu napsáno? řekněte Amen. Nyní vás jako věřící prosím, položte ruce na někoho před vámi. Položte ruce na někoho, kdo je před vámi, a modleme se všichni za sebe navzájem. Položte ruce na někoho ve své blízkosti.

Pane, přede mnou leží nádoba s kapesníky, malé kousky látky. Někde umírá matka, nebo dítě je blízko smrti; všude jsou nemocní. V Bibli čteme, že od Pavla brali fěrtochy a šátky, které nosil, a pokládali je na nemocné, a zlí duchové z nich potom vycházeli, nemoci a utrpení od nich odstupovalo. Pane, víme, že nejsme Pavel; víme ale, že Ty jsi stále ještě Ježíš, jediné Bohem připravené místo modlitby. Tito lidé dnes svědčili, že věří tak jako ti lidé tehdy. Jistě jsi pro ně učinil cestu. Proto kladu ruce na tyto kapesníky a prosím o to, aby nemoci a utrpení odešly z těl lidí, na které budou položeny.

Učili jsme se, že Izrael poslušně vyšel ven z Egypta. Byli na cestě do zaslíbené země. V cestě měli Rudé moře. Bůh tehdy hleděl skrze ohnivý sloup dolů, moře se uleklo a ustoupilo, a nechalo Izrael projít, aby mohli jít do zaslíbené země. Ó Bože, pohled dnes večer dolů skrze krev Ježíše. Necht nemocí ustoupí, a satan je vyhozen ven. Necht lidé proniknou a přijmou zaslíbení o dobrém zdraví a síle, jak Bůh nechal říci: „Já ti přeji, aby ses dobře měl a byl zdrav, jako i duše tvá.”

Jak nyní vidíš, Pane Ježíši, lidé položili ruce jeden na druhého. Dovedou tím víru v to, co jsi řekl: „*Tato znamení budou následovat těm, kteří věří...*” Všichni se svým vlastním způsobem modlí za sebe navzájem, vždy jeden za druhého.

Pane, oni uposlechli tuto výzvu. Satan, ten velký podvodník, nemá právo Boží dítě zdržovat. On je poražen. Ježíš Kristus, jediné místo modlitby, jediné pravé jméno, jej porazilo na Golgatě. A my nyní klademe nárok, že On Svou krví každou nemoc a každé utrpení porazil. Já vyžaduji od satana, aby toto shromáždění opustil. Ve jménu Ježíše Krista, vyjdi z těchto lidí ven, aby byli svobodní.

Každý, kdo přijímá uzdravení na základě psaného Slova, necht to dovede tím, že vstane a řekne: „Ve jménu Ježíše Krista nyní přijímám uzdravení.” Povstaňte nyní. čest buď Bohu! Tady to máte. Vidíte, zde nproti povstává mrzák a jiní. čest buď Bohu! To je ono. Věřte jen. ON je zde. Jak nádherné!

Vy, kteří nejste ve shromáždění, ale nasloucháte u telefonu, byste to měli vidět. Myslím, pokud to mohu posoudit, že vstávají všichni nebo aspoň většina. Ó, jaký krásný čas. Přítomnost Pána! Tam, kde je přítomnost Páně, tam je svoboda. Tam je svoboda. Duch Boží osvobozuje.

Věříme, že On nás uzdravil. ON nás zachránil. Tomu rovněž věříme. Pro ty, kteří by chtěli být pokřtěni, je připraven bazén ke křtu. V každém

čase, hodině, kdykoliv byste chtěli přijít, vždy tam bude někdo, kdo se o to postará. Myslím, že nyní můžeme zazpívat starou sborovou píseň:

*Miluji Jež, miluji Jež,
neboť On mne dříve miloval...*

Pozvedněte ruce k Bohu a zpívejte z celého srdce. Zítra dopoledne v 9.30 hodin bychom vás rádi v této budově opět přivítali, až budeme probírat téma „Manželství a rozvod.“ V pořádku. Zpívejme nyní společně:

Miluji Jež...

Kde se to stalo? Na kříži na Golgatě. Chtěl bych, abyste si podali ruce a řekli: „Bůh ti požehnej poutníku“, zatímco ještě jednou zpíváme:

Miluji Jež...

Milujete Jež? Není nádherný? Je On vaším místem záchrany? ON je skálou ve vyprahlé zemi, ochrana v čas bouře, jediné útočiště, které znám.

Má víra se Tobě blíží...

Zvedneme nyní ruce, zatímco zpíváme.

Má víra se Tobě blíží...

Skloňme nyní hlavy a pobrukujme to. Hlavy máme dále skloněné a já prosím našeho milovaného kazatele Ormana Nevile, aby shromáždění ukončil modlitbou.

*****

*****

*